

SAMENVATTING

104396 - Beroep tegen Schorsing; HBO

Na enkele eerdere schorsingsbeslissingen heeft de werkgever de werknemer opnieuw geschorst in afwachting van de beslissing van de kantonrechter op het verzoek om de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden.

Hoewel de werkgever een eerdere verlenging van de schorsing heeft ingetrokken, neemt dat niet weg dat de werknemer gedurende die periode feitelijk wel geschorst is geweest. Voorts is de grond voor schorsing steeds in hetzelfde feitencomplex gelegen geweest. Aangezien een schorsing op grond van artikel P-1 lid 4 CAO-HBO maximaal zes maanden mag duren en deze periode ruimschoots is overschreden, is het beroep reeds om deze reden gegrond.

UITSPRAAK

in het geding tussen:

A, wonende te B, hierna te noemen A
gemachtigde: mr. S.M. Jurg-Smith

en

het College van Bestuur van de Hogeschool C, gevestigd te E, verweerder, hierna te noemen de
werkgever
gemachtigde: mr. R.J. Wiebosch

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij beroepschrift met bijlagen van 26 november 2009, ingekomen op 26 november 2009 en aangevuld op 15 januari 2010, heeft A beroep ingesteld tegen de beslissing van de werkgever d.d. 25 november 2009 inhoudende schorsing van A in afwachting van de beslissing van de kantonrechter op het verzoek van de werkgever om de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden.

De werkgever heeft een verweerschrift met bijlagen ingediend, ingekomen op 17 december 2009.

Met instemming van beide partijen heeft de Commissie besloten het beroep uitsluitend schriftelijk te behandelen.

A heeft op 9 februari 2010 een repliek ingediend.

De werkgever heeft op 25 februari 2010 een dupliek ingediend.

De Commissie heeft het beroep behandeld in haar vergadering van 15 maart 2010.

De inhoud van voornoemde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

2. DE FEITEN

A was sinds 1 augustus 1992 werkzaam bij de Hogeschool C in een vast dienstverband met een volledige betrekkingsovereenkomst.

Laatstelijk vervulde A de functie van Directeur bij de School of X. Op de arbeidsverhouding is van toepassing de CAO-HBO.

Bij schrijven van 28 maart 2009 heeft A zich gewend tot de voorzitter van de Raad van Toezicht van de hogeschool om zijn beklag te doen over schending van de vertrouwelijkheid door (leden van) het College van Bestuur nadat hij een onvoldoende beoordeling van zijn werkzaamheden in het jaar 2007/2008 had gekregen. Bij schrijven van 27 mei 2009 heeft de voorzitter van de Raad van Toezicht A meegedeeld van oordeel te zijn dat het College van Bestuur te goeder trouw, correct en zorgvuldig heeft gehandeld. Tevens merkte de voorzitter van de Raad van Toezicht op dat A te kennen had gegeven dat er sprake was van een ernstige vertrouwensbreuk tussen A en het College van Bestuur. De voorzitter van de Raad van Toezicht heeft daarop het College van Bestuur geadviseerd deze ernstige samenwerkingsproblemen aan te pakken.

Op 2 juni 2009 heeft het College van Bestuur A met onmiddellijke ingang geschorst voor ten hoogste drie maanden. De brief vermeldt daarvoor als reden dat er geen sprake meer was van de vertrouwensbasis die in de omgang tussen bestuurders en directeur noodzakelijk is om tot een effectieve werkrelatie te kunnen komen. Tegen deze beslissing heeft A bij schrijven van 22 juni 2009 verweer gevoerd. De werkgever heeft de schorsingsbeslissing bestendigd bij schrijven van 3 juli 2009. Hiertegen heeft A beroep ingesteld bij de Commissie.

Onder verwijzing naar de gronden van de beslissing van 2 juni 2009 heeft de werkgever de schorsing van A bij schrijven van 28 augustus 2009 verlengd voor de duur van drie maanden. In de brief maakt de werkgever tevens melding van het voornemen de kantonrechter te verzoeken de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden. Bij schrijven van 2 september 2009 heeft A geprotesteerd tegen deze verlenging en aangekondigd daartegen beroep te zullen instellen, hetgeen hij op 18 september 2009 heeft gedaan.

Bij uitspraak van 28 oktober 2009 heeft de Voorzitter van de Commissie van Beroep HBO een verzoek van A om een voorlopige voorziening, inhoudende de (verlengde) schorsing op te heffen afgewezen. De Voorzitter achtte het weliswaar waarschijnlijk dat de Commissie het beroep tegen de verlenging gegrond zou achten, maar was van oordeel dat van de werkgever in redelijkheid niet kon worden verwacht A zijn werkzaamheden te laten hervatten terwijl niet uit te sluiten viel dat de kantonrechter op zeer korte termijn zou beslissen tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

Bij schrijven van 30 oktober 2009 heeft de werkgever de verlenging van de schorsing per 2 september 2009 ingetrokken. In dezelfde brief heeft de werkgever A met onmiddellijke ingang wederom geschorst. Tegen dit voorgenomen besluit heeft A verweer gevoerd, waarna de werkgever de beslissing op 25 november 2009 heeft bestendigd. In de beslissing staat dat de schorsing wordt opgelegd vanwege de uitlatingen van A over het College van Bestuur ten overstaan van de voorzitter van de Raad van Toezicht, het door A in het ongewisse laten van de werkgever over zijn woonadres en het door A indienen van onjuiste reiskostendeclaraties. Tegen deze beslissing is het onderhavige beroep gericht.

Bij beschikking van 23 december 2009 heeft de kantonrechter de arbeidsovereenkomst ontbonden onder toekenning van een vergoeding aan A.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

A stelt dat hij de hem verweten uitspraken tegen de voorzitter van de Raad van Commissarissen in het geheel niet heeft gedaan. De (gemachtigde van) de werkgever had de adresgegevens na moeten trekken bij de gemeentelijke basisadministratie alvorens het verzoekschrift bij de (verkeerde) kantonrechter in te dienen. Voorts zijn de ingediende reiskostendeclaraties steeds correct geweest. Tot slot voert A aan dat een schorsing op grond van de CAO-HBO voor maximaal drie maanden worden opgelegd en een keer met drie maanden worden verlengd.

De schorsing van A heeft in totaal al langer dan zes maanden geduurd, aldus A. De werkgever voert aan dat het beroep gericht is tegen het voorgenomen besluit van 30 oktober 2009 en dat het daarom prematuur is. Wat betreft inhoud wijst de werkgever op de uitspraak in het eerdere beroep van A, waarin de Commissie het oordeel heeft uitgesproken dat het opleggen van de schorsing gerechtvaardigd was. Voorts heeft A zelf meerdere keren te kennen gegeven dat hij onmogelijk in zijn functie kon terugkeren. Ook heeft A onduidelijkheid over zijn woonplaats laten bestaan, terwijl van een werknemer toch mag worden verwacht dat hij dergelijke gegevens doorgeeft, zeker als hij weet dat de werkgever over verkeerde gegevens beschikt. Tot slot was de schorsing toegelaten vanwege de verwachte aanstaande ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Op grond van deze overwegend nieuwe feiten was schorsing van A gerechtvaardigd, aldus de werkgever.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

Aangezien de instelling is aangesloten bij deze Commissie en het beroep is gericht tegen één van de beslissingen, genoemd in artikel 4.7 lid 1 WHW en binnen de daartoe geldende termijn is ingesteld, is de Commissie bevoegd van het beroep kennis te nemen en is het beroep ontvankelijk. Dat het beroep in eerste instantie tegen de voorgenomen beslissing was gericht.

De schorsing

Artikel P-1 lid 4 CAO-HBO bepaalt dat de werkgever een werknemer kan schorsen voor ten hoogste drie maanden, met dien verstande dat deze termijn indien de grond voor de schorsing nog voortduurt met ten hoogste drie maanden kan worden verlengd.

De werkgever heeft A met ingang van 2 juni 2009 geschorst, welke schorsing de facto heeft geduurd tot 15 januari 2010, de datum van ontbinding van de arbeidsovereenkomst. Hoewel de werkgever de verlenging van de schorsing per 2 september 2009 heeft ingetrokken in het voorgenomen besluit van 30 oktober 2009, neemt dat niet weg dat A gedurende de periode 2 september 2009 tot en met 30 oktober 2009 feitelijk wel geschorst is geweest. Voorts overweegt de Commissie dat naar haar oordeel de grond voor schorsing steeds in hetzelfde feitencomplex gelegen is geweest. De werkgever heeft in de verschillende schorsingsbeslissingen weliswaar steeds nieuwe elementen naar voren gebracht, maar naar het oordeel van de Commissie was er zodanige samenhang tussen deze gronden dat gesproken moet worden van dezelfde grond voor schorsing als genoemd in artikel P-1 lid 4 CAO-HBO.

Vaststaat dat de schorsing van A geduurd heeft van 2 juni 2009 tot en met 14 januari 2010, derhalve een periode van meer dan zeven maanden. Aangezien een schorsing op grond van artikel P-1 lid 4 CAO-HBO maximaal zes maanden mag duren en deze periode ruimschoots is overschreden, is het beroep tegen de beslissing van 25 november 2009 om de schorsing met maximaal drie maanden te verlengen reeds om deze reden gegrond.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie het beroep gegrond.

Aldus gedaan te Utrecht op 29 maart 2010 door prof. mr. L.H. van den Heuvel, voorzitter, drs. J.A.M. van Agt, mr. E.M.W.P. Hermans, drs. P. Koppe en mr. C.H. Kemp-Randewijk, leden, in aanwezigheid van mr. M. Smulders, secretaris.

prof. mr. L.H. van den Heuvel
voorzitter

mr. M. Smulders
secretaris